కథా కౌముది

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ కథ నేపథ్యం

చాలాకాలం క్రిందట ప్రఖ్యాత నవలా రచయిత జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథ చదివాను. పేరు 'వన్ మాన్స్ మీట్..' కొత్తగా, గొప్పగా, వింతగా కనిపించింది. ద్రౌపదీ వస్త్రాపహరణంలో సమయానికి శ్రీకృష్ణుని సహకారం ఆమెకి అందకపోతే ఏం జరిగేది? హిట్లర్ సైన్యాలు భయంకరమైన మంచు తుఫానులో స్టాలిన్ గ్రాడ్ చేరగలిగితే, ఎన్.టి.ఆర్ మరో ఆరునెలలు జీవించగలిగితే? ఇవన్నీ కొత్తకోణాలను ఆవిష్కరించగల ఆలోచనలు.

వెంటనే నా మనస్సులో ఒక ప్రాథమికమైన Premise *మెరిసింది. కథనంలో ఉత్సాహాన్ని కలిగించే విషయాలు రెండే రెండు - భయం లేక హింస, సెక్స్. ప్రస్తుతం ప్రపంచమంతా స్వైర విహారం చేస్తున్న ప్రతీ హాలివుడ్ కథకీ పెట్టుబడి తుపాకీ. 'సౌండ్ ఆఫ్ మ్యూజిక్'లూ, 'బోయింగ్ బోయింగ్'లూ వెనుకబడిపోయాయి. ఇది విసుగు కలిగించే పునరుక్తి. నేను సెక్స్‌ని ఆయుధం చేసుకున్నాను. సెక్స్ ఏకాంతంలో ఏ కారణానికి లొంగని విచిత్రమైన అర. ఉత్సుకత రేపే చోట ఈ కథని ఆపి - దీనికి నాలుగురకాలయిన 'ముగింపు'లను జతచేస్తే? అదీ ఈ కథ.*

'స్వాతి' సంపాదకులు వారి సౌకర్యం మేరకు కథని కుదించారు. ఈ కథకి అది ఒక్కటే ముగింపు అయితే నేను రాసేవాడిని కాదు. ఇప్పుడు మీరు నాలుగు రకాలయిన 'ముగింపు'లను చదవబోతున్నారు. కథలో ఒక్క పాత్రీకరణలో మార్పు ఆ కథను ఎంత విభిన్నంగా చూపగలదో నిరూపించ గలిగే 'గొలుసు' ఇది.

జెఫ్రీ ఆర్చర్ కథకీ దీనికీ బొత్తిగా సామ్యం లేదు. ఆ కథ శిల్పం దీనికి స్ఫూర్తి. అంతవరకే.

రచయిత.

(మూల కథను ఈ ముగింపు చివరలో చదవొచ్చు)

డ్రామా (3వ రకం ముగింపు)

వాస్తవం

ఆ రోజుల్లో విజయవాడ ఏలూరు రోడ్డులో మాతా కేఫ్ చాలా పరపతి గల హోటల్. తెల్లవారుఝామున మూడుగంటలకే తెరిచేవారు. తెరిచిందే తడవుగా వేడివేడి ఇడ్లీ వడ, దానికి తోడు చేతులు కాలే సాంబారు ముఖ్యమయిన ముక్తాయింపు చెట్నీ. కొబ్బరి

చెట్నీ దక్షణాదినంతా ఇడ్లీతో యివ్వడం రివాజు. కానీ ఆ రోజుల్లో పచ్చి చెనక్కాయల్ని రుబ్బి, తిరగమాత వేసి పంటికింద పడితే పొగరుగా పలకరించే ఎండుమిరపకాయ ప్రతీ ప్లేటులోనూ వచ్చేటట్టు ప్రత్యేకంగా సర్వీసుకి ముందు జతచేసి (తెలుగువాడికి కారం రుచి జన్మహక్కు) అసలు ఈ మిరపకాయ ఆలోచన నాది. గుంతకల్లు నుంచి నేర్చుకుని వచ్చిన నాలుగయిదు రకాల అనుపానాలు కస్టమర్ల మతులు పోగొట్టేవి. ఆ సమయంలో ఎవరు కస్టమర్లు? రాత్రి లారీలు నడిపి తెల్లవారు ఝామున సిటీ చేరేవారు, తెల్లవార్లూ పనిచేసే దినపత్రికల ప్రెస్ వర్కర్లు పొద్దుటే ఇడ్లీకోసం కాస్త ముందుగా లేచే రైతు సోదరులు ఉదయం నాలుగూ అయిదూ మధ్య హోటలు ముమ్మరంగా ఉండేది. ఆ రోజుల్లో ఆ టైములో వేడీ ఇడ్లీని ఇచ్చేవారు మరెవరూ లేరు.

నేను అయిదూ ఆరూ మధ్య దర్శనం ఇచ్చేవాడిని. ఆలశ్యమయితే "ఎక్కడయ్యా మేస్టరు?" అని గొంతులు వేడెక్కి వినిపించేవి. కొన్ని గొంతుల్లో రాత్రి మందు దిగని హాంగోవర్ తెలిసేది. ఏమయినా వాళ్ళకి రుచి, నాకు జీతం, యజమానికి పెట్టుబడి. అది నా జీవితంలో పెద్ద ఉప్పెన.

ఓ రోజు పొద్దుటి షిఫ్టు పలకరింతలు పూర్తిచేసుకుని వెళ్ళే టైముకి "హేయ్ మాస్టర్" అనే తియ్యటి పలకరింత వినిపించింది. ఇది అలవాటు లేని గొంతు. కాని నా పరపతిని ఎరిగిన గొంతు. ఓ టేబులు ముందు ఒంటరిగా కూర్చున్న వ్యక్తిని చూశాను. చక్కని ఖరీదయిన నెమలిపించం రంగు చీరలో కళ్ళకి కళ్ళజోడుతో, నుదుటిమీద ఎర్రటి బొట్టుతో అన్నిటికీ మించి నిండైన చిరునవ్వుతో దగ్గరికి నడిచిన కొద్దీ అవును ఆ నవ్వే ఆమెని పట్టిచ్చింది. అవును. నా ఆలోచన కరెక్టే.

"నువ్వు.." అంతలో సర్దుకున్నాను. అలా చూస్తున్నప్పుడు ఆమెని 'నువ్వు' అనలేకపోయాను "మీరు.. చినపాప"

సమాధానం ఆమె దగ్గర్నుంచి రాలేదు. నా వెనుకనుంచి వచ్చింది.

"చినపాప వాళ్ళ ఊరిలో వాళ్ళ అమ్మానాన్నా పిలుచుకున్న పేరు. అసలు పేరు అలివేలు."

ఇటు తిరిగాను. తిరుగుతూనే ఆయన్ని చూసి నిర్ఘాంతపోయాను. అప్పుడే లండన్‌నుంచి దిగుమతి అయిన తెలుగు దొరలాగా ఉన్నాడు. మంచి సూటు, టై, ఉదయమే కూలింగు కళ్ళద్దాలు

"నా పేరు మల్లేశ్వరరావు. ఇండస్ట్రియల్ ఇన్ఫ్రాస్ట్రక్చర్ డిజైనర్ - అంటే పారిశ్రామిక మౌలిక ప్రణాళికా రూపశిల్పిని" నవ్వి "మా తెలుగు మాష్టారి పుణ్యమిది. గత కొన్ని నెలలుగా మీ చెనక్కాయ పచ్చడి కోసం ఈవిడ ఉవ్విళ్ళూరుతోంది. ఆ రోజు మీరు గుంతకల్లులో ఆవిడని కాపాడినందుకు నాతో కూడా 'టాంక్స్' చెప్పించాలని ఆమె కోరిక. ఇవాళ ఉయ్యూరుకి పద్దెనిమిది కిలోమీటర్ల దూరంలో తవుడుతో బిస్కత్తులు తయారు చేసే ఫాక్టరీ నిర్మాణానికి మౌలిక ప్రణాళిక సిద్ధం చేయాల్సి ఉంది. నాతో వస్తానని వెంటబడింది. మొదట మీ చెనక్కాయ పచ్చడి" అంటూ కూర్చున్నాడు.

చినపాప కోపంగా అంది "నా 'టాంక్స్'ని అంత ఆట పట్టించాల్సిన అవసరంలేదు" అంది.

మల్లేశ్వరరావు నవ్వుతున్నాడు. "చిన్నప్పుడు ఈ చినపాప అందరికీ 'టాంక్స్' చెప్పేదట. నేను అన్నీ మార్చగలిగాను కానీ 'టాంక్స్'ని మార్చలేకపోయాను."

ఒక్క 'టాంక్స్' ఆధారంగా ఆమె బొత్తిగా చదువుకోని వ్యక్తి అని ఆ రోజు నిర్ధారించుకోవడం గుర్తొచ్చింది. ఇప్పుడు నాలిక కొరుక్కోక తప్పలేదు.

"మరి జంపరు కుట్టు?" మనసులో అనుకున్నానని అనుకున్నానుగాని, నా సందిగ్ధం బయటికే వచ్చేసింది.

మల్లేశ్వరరావు పగలబడి నవ్వాడు. "వీళ్ళ తాత ఆ రోజుల్లో బొంబాయినుంచి జంపరు కుట్టుని తెచ్చాడు. కేవలం కుట్టుమీద పొన్నూరులో రెండు మేడలు కట్టాడు ఇప్పుడాపని చేసేవారు బోలెడంతమంది ఉన్నారు. వీళ్ళందరికీ జంపరు కుట్టు వారసత్వం. ఆడపిల్లలకి మరీను" ఆగి "జంపరు కుట్టు మీదాకా వచ్చిందన్నమాట"

ఇందులో చిన్న సైకలాజికల్ పాయింటు ఉంది. అలివేలు ఐశ్వర్యం, హోదా ప్రస్తుతం భర్తద్వారా వచ్చినది. కానీ ఆమె సొంత ఆస్తి వారసత్వం జంపరు కుట్టు. ఆడపిల్ల భర్తవైభవాన్ని మినహాయించి తన పుట్టింటి గొప్పతనాన్ని ముందు నిలపడం అర్థం చేసుకోగలిగిన విషయం.

అలివేలు అనే మల్లేశ్వరరావు భార్య ఐశ్వర్యవంతురాలు. ఆ రోజు గుంతకల్లులో జంపరుకుట్టు పాపగా ఎందుకు పరిచయం చేసుకుందో తెలుస్తోంది.

లొట్టలు వేసుకుంటూ ఇడ్లీని చెనక్కాయ పచ్చడి నంచుకుని తినలేదు చినపాప. ఇడ్లీని చెనక్కాయ పచ్చడికి నంచుకుని జారింది పొంగిపోతూ. ఆ పచ్చడి రూపు దిద్దుకున్న తొలిక్షణాలు ఆమెకి తెలుసు. నేను ఆనందంగా చూశాను. నా బిడ్డని ఎదుటి వ్యక్తి లాలించి ముద్దు పెట్టుకోవడంలాంటిదది. తన సృష్టిని అభినందించడం సృష్టికర్తకు మనం అందించగల నివాళి.

హడావుడి పడుతూ తిన్నాడు మల్లేశ్వరరావు. "ఇన్నాళ్ళకి మా ఆవిడ కోరికను తీర్చినందుకు ఆనందంగా ఉందయ్యా" అంటూ లేచి "బేబీ! ఇందులాల్ జైన్ హైదరాబాదునుంచి బయలుదేరడం ఆలశ్యమయిందట. ఇప్పుడే సూర్యాపేట దాటారు. ఉయ్యూరు చేరేసరికి ఆలశ్యమవుతుంది. నువ్వు నాతో వస్తే ఇబ్బంది పడిపోతావు. లాండ్ సర్వే, గ్రౌండ్ శాంపిల్స్, టోపోగ్రఫీ స్టడీ - చాలా టైము పడుతుంది"

"నేనక్కడికి రాను. ఇక్కడే ఆగిపోతాను. ఇక్కడయితే ఈయన తోడుంటారు."

"గుడ్ ఐడియా. హోటల్ మనోరమాకి ఫోన్ చేసి మేనేజరు రామారావుతో మాట్లాడుతాను మంచి సూట్ ఉంచమని."

నావేపు తిరిగింది. "మిమ్మల్ని చూసుకుని ఆగిపోతున్నాను నాకు తోడుగా ఉంటారు కదూ?" అంది.

ఏం చెప్పాలో తోచలేదు. ఇది తానుగా కోరుకుని నాతో గడపడానికి కల్పించుకున్న అవకాశం. సభ్య సమాజంలో ఏకాంతం అవకాశంకాదు. చక్కగా ప్రణాళిక ప్రకారం ఏర్పరుచుకోగలిగిన ఏర్పాటు. ఎదురుగా భర్త ఉన్నాడని కూడా పట్టించుకోకుండా - అనుకోకుండా అన్నాను.

"ఒక్క క్షణం కూడా మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టను"

మల్లేశ్వరరావు నవ్వాడు. "ప్రేమించిన ప్రేమికుడు కూడా ఇంత నిర్దుష్టంగా హామీ ఇవ్వలేడేమో. థాంక్స్. నా భుజం మీద నుంచి కొండంత సమస్యని దించేశారు" అని లేచాడు - "నిన్ను హోటల్ దగ్గర దించి పోతాను" అన్నాడు.

"ఓ గంటలో నా పని పూర్తిచేసుకుని మీ రూముకి వస్తాను" అన్నాను.

మల్లేశ్వరరావు లేచి భార్యకి చెయ్యి యివ్వలేదు. నా చెయ్యి తీసుకుని కాస్త దూరంగా తీసుకొచ్చాడు. "బేబీని మీతో వదిలిపోతున్నాను కనుక ఓ విషయం చెప్పాలి. ఆమెకి క్లాస్ట్రోఫోబియా ఉంది. ఒకే గదిలో ఒంటరిగా ఉంటే భరించలేదు. అందుకనే ఆ రోజు గుంతకల్లులో స్లీపర్ బోగీ ఎక్కింది. అందులో ఆడవాళ్ళ సెపరేట్ డబ్బా నచ్చలేదు. మీరు సమయానికి వచ్చి కంపెనీ ఇచ్చారు. టేక్ కేర్"

కొంచెం కంగారు పడ్డాను. గుంతకల్లు ప్రయాణం కథ ఈయనికి ఎంతవరకూ తెలుసు? డబ్బాలో ఏకాంతం వరకేనా? సంస్కారమో, స్త్రీ సహజమైన గడుసుదనమో ఆ సమాచారాన్ని అవసరం మేరకు సెన్సారు చేశాయి. సందేహం లేదు. అంతా తెలిస్తే ఇద్దరూ ఇలా కలిసిరారు.

అనుమానానికి అజ్ఞానం దగ్గర తోవ. అవనీతికి సంస్కారం చక్కని ఒడుపు.

భర్తతో వెళ్తూ 'వస్తావు కదూ?' అన్నట్టు చూసింది చినపాప. తలూపాను ఉత్సాహంగా.

నేను వెళ్ళేసరికి స్నానం చేసి ఎర్రటి కుంకుమ రంగు చీర కట్టుకుని ఉంది. శరీరం ఎర్రగా మందారాలు కుప్పపోసినట్టు ఉంది. ఎర్రటి జాకెట్టు. ఆందోళనతో తలుపు తీసింది. "ఎందుకింత ఆలశ్యం చేశావు? ఈ గదిలో ఒంటరిగా జైల్లో ఉన్నట్టుంది. మల్లేశ్వరరావు చెప్పిన మాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. క్లాస్ట్రోఫోబియా? లేక గుంతకల్లు కథకి కొనసాగింపా?

ఏమయినా నేను వచ్చిన అయిదారు నిముషాలకు మనిషి స్థిమితపడింది. ముఖంలో ఆ రిలాక్సేషన్ తెలిసింది.

మంచానికి ఎదురుగా ఉన్న సోఫా మీద కూర్చుని వొళ్ళోకి తలగడ తీసుకున్నాను. ఇప్పుడేమవుతుంది?

"నిజం చెప్పు. నాకోసం వచ్చావా? నా చెనక్కాయ పచ్చడికోసం వచ్చావా?"

నవ్వింది. "రెండూ వేరా?"

"నాకోసం వస్తే ఇప్పుడు ఈ గదిలో ఏకాంతం అవకాశం."

"ఇది నేను కోరి ప్లాను చేసింది కాదు"

"నన్ను హెచ్చరిస్తున్నావా? ఊరిస్తున్నావా?"

"మీ మగాళ్ళు వేలు చూపిస్తే శరీరాన్ని వెదుకుతారు" నవ్వింది.

"ఆ రోజు అంతకన్నా ఎక్కువే చూపించావు. నిన్ను కలవాలని చాలాసార్లు అనుకున్నాను"

"నువ్వు అనుకున్నావు. కానీ నేను అనుకున్నది చేశాను"

ఇంక సందేహం అక్కరలేదు. లేచి ఆమె వేపు నడిచాను. మంచం పక్కనున్న టెలిఫోన్ కొట్టొచ్చినట్టు మోగింది. తుళ్ళిపడ్డాను.

ఫోన్‌లో హడావుడిగా మాట్లాడింది "రమ్మను" అని నా వేపు తిరిగి "మావారి తమ్ముడి పిల్లలు, భార్య. ఆవిడ ఇక్కడ కాలేజీలో లెక్చెరర్. దుర్గగుడికి తీసుకెళ్ళడానికి వస్తోంది. మా మరిది ఇన్‌కంటాక్స్ ఆఫీసరు"

మాట పూర్తికాకుండానే గది తలుపు భళ్ళున తెరుచుకుంది. ఇద్దరు పిల్లలు దూసుకు వచ్చారు "బేబీ ఆంటీ". వాళ్ళ వెనుక లోపలికి వచ్చిన తల్లి ఫక్తు అప్పుడే అమెరికానుంచి దిగుమతి అయిన శాల్తీలాగా ఉంది. దగ్గరగా కత్తిరించిన బాబ్డ్ జుత్తు (42 సంవత్సరాల కిందట అని మరిచిపోకూడదు. అంటే పాశ్చాత్య నాగరికతను మన దేశానికి దిగుమతి చేసిన దాదాపు మొదటి తరం యువతి) కళ్ళకి అవసరం లేనంత పెద్ద నల్లకళ్ళద్దాలు, చంకలదాకా జాకెట్టు, బొత్తిగా అలవాటు లేనట్టు 'మట్టుకున్న 'చీర. ఆ గదిలోకి వారు వచ్చాక హడావుడి మొదలయింది.

"ఏరీ, ఏరీ బావగారు? ఆయనతో తగాదా పడడానికి వచ్చాను. విజయవాడ వచ్చి ఈ దిక్కుమాలిన హోటల్ గదే కావలసి వచ్చిందా? మమ్మల్ని మరిచిపోయారా? మీరు హోటల్లో దిగారంటే బొంబాయిలో జానీ కస్సుమన్నాడు. వెళ్ళి వెంటనే ఇంటికి తీసుకురా అని ఆర్డరు వేశాడు. లే. ముందు సామాన్లు సర్దు" అని గొడవ చేసేసింది.

క్లుప్తంగా నవ్వింది అలివేలు. "అసలు నేను రావడమే అనుకోకుండా జరిగింది. ఇదిగో ఈయన్ని కలవడానికి వచ్చాను. ఉయ్యూరులో పని ఆలశ్యమవుతోందని అప్పటికప్పుడు ఈ గదిని ఫిక్స్ చేశారు"

అప్పుడు ఎదురు సోఫా దగ్గర నిలబడిన నన్ను చూసింది ఆవిడ. ఎగాదిగా పరికించింది. ఏవిధంగానూ ఆమె స్థాయికి దగ్గరగా కనిపించని నన్ను చూసి 'ఇంప్రెస్ ' అయినట్టులేదు. "హూ యీజ్ దిస్?" అంది.

అప్పుడు సరిగ్గా అప్పుడే మా అంతస్థుల్లో ఉన్న దూరం కొట్టవచ్చినట్టు తెలియవచ్చింది. నాకేకాదు. చినపాపకి కూడా. "ఇతను ఇతను.. ఇక్కడ ఓ హోటల్‌లో మాస్టర్"

బొత్తిగా ఆమె దృష్టిలో నాకు మార్కులు పడలేదు. "ఓహ్. వంటలు చేస్తాడా? ఇక్కడేం చేస్తున్నాడు?" ఓ చిన్న హోటల్లో వంటవాడికి తమ పడకగదిలో పనేమిటి? అసలు తమ సమక్షంలో అలా సోఫాలో కూర్చోవడమే నేరం అన్న భావం ఆమె మాటల్లో

ధ్వనించింది. నేను చాలా ఇబ్బందిగా కదిలాను. ఈమె కాని గుంతకల్లులో చినపాపకి జరిగిన ప్రమాదంలో పడివుంటే నా సహాయం తప్పని సరి అయివుంటే నిస్సందేహంగా పర్సు తీసి డబ్బు చెల్లించి చేతులు కడుక్కునేది. కృతజ్ఞత కొందరికి సంస్కారం. కొందరికి ఖర్చు. అంతే తేడా. ఆమె ఈ గదిలో ఉంటే నన్ను లోపలికి రానిచ్చేదికాదు.

"మీకు కావలసినవారు వచ్చారు కదా? నేను వెళ్తాను" అని లేచాను.

అనుకోకుండా వచ్చిన ఈ వ్యక్తి - తమ ఇద్దరి మధ్య సంబంధంలో ఉన్న దూరాన్ని నొక్కి చెప్పినట్టనిపించింది.

"పరవాలేదు. ఉండు. నే చెప్తాగా?" అంటోంది చినపాప.

"అతన్ని వెళ్ళనీ. వంటలు చేసుకోవాలేమో! మిమ్మల్ని దుర్గగుడికి తీసుకెళ్ళి కొత్త షాపింగ్‌మాల్ చూపించి, లంచ్‌కి చెప్పను. చిన్న సర్‌ప్రైజ్. పైగా ఇతనికి కారులో చోటుండదు"

చినపాప ఇబ్బంది పడిపోతోంది. నాకు నవ్వొచ్చింది. వెళ్ళడానికి లేచాను. వచ్చి నా చెయ్యి పుచ్చుకుంది. "సాయంకాలం తప్పకుండా వస్తావుకదూ?" అన్నది ఇబ్బందిగా.

సినిమా హాలు దగ్గర గేట్ కీపర్‌ని బతిమాలుతున్నట్టుగా ఇబ్బందిగా చూస్తోంది బాబ్డ్ హెయిర్.

తలూపి - తలుపు వేపు నడిచాను.

"హేయ్! సారీ యార్! నీ పేరేమిటో తెలీదు. హోటల్‌కి వెళ్ళడానికి చిల్లర ఉందా?" అని పర్సు తీసింది.

ఇప్పుడు చినపాప కోపంగా ముందుకు వచ్చింది. "కమాన్ లీలా! ఆయన బొత్తిగా అడుక్కు తినేవాడుకాదు. నా ప్రాణాన్ని రక్షించిన పెద్దమనిషి. నీకతను హోటల్లో చెఫ్. కానీ నాకు గొప్ప మిత్రుడు డోంట్ ఇన్సల్ట్ హిమ్!" అంది.

గదిలోకి వచ్చాక మొదటిసారిగా 'లీల' అనే అమెరికా తెల్లబోయి నిలబడింది.

"ఓహ్! నేను.. నాకు.. ఇది ఐయాం సారీ!"

"నాకు కాదు. ఆ పెద్ద మనిషికి చెప్పు."

నేను ఆ అవకాశం ఇవ్వలేదు. అప్పటికి తలుపు తీసుకుని బయటికి వచ్చేశాను.

చివరి క్షణాల్లో ఛిద్రమయిన నా వ్యక్తిత్వానికి చినపాప చిన్న 'అతుకు' వేసింది. చిదికిన మనస్సు ముక్కలు మళ్ళీ దగ్గర చేరడానికి తంటాలు పడుతున్నాయి. ఏమయినా ఆ గదిని దాటాక బయట కావల్సినంత 'ప్రాణవాయువు' దొరికింది.

నాకూ చినపాపకీ మధ్య అనుభూతుల 'ముడి' ఉంది. నాకూ ఈ 'అమెరికా'కీ మధ్య అంతస్థుల ముళ్ళకంచెలున్నాయి. గుంతకల్లులో ఆమెను ఒకవేళ నేను ప్రాణాపాయం నుంచి తప్పించగలిగినా ప్రాణం దక్కినందుకు కాక, దక్కించింది ఒక వంటవాడయినందుకు ఆమె విలవిలలాడిపోయేది.

సింప్సన్ అనే నేలబారు మనిషి ప్రేమకోసం రవి అస్తమించని బ్రిటిష్ సామ్రాజ్య సింహాసనాన్ని తృణప్రాయంగా కాలదన్నిన అయిదవ జార్జి కథ లీలకి బొత్తిగా అభిరుచి దారిద్ర్యంగా కనిపిస్తుంది చినపాపకి.

ఆ రోజంతా కోపంగా నా పనులన్నీ చేసుకున్నాను. ప్రతీ క్షణం చినపాప జ్ఞాపకం వస్తోంది. కానీ ప్రయత్నపూర్వకంగా ఆమె జ్ఞాపకాన్ని వెనక్కి తోస్తూ వచ్చాను. ఉదాసీనత ఉత్సాహాన్ని అణగదొక్కేసింది.

సాయంకాలం డ్యూటీకి వెనుక గేటులోంచి వచ్చిన వంటగదికి వెళ్ళే దుస్తుల్ని వేసుకుని లోపలికి వచ్చినప్పుడు నా అసిస్టెంటు హనుమంతు "నీ కోసం ఎవరో ఎదురుచూస్తున్నారు గురువా?" అన్నాడు.

"ఎక్కడ?"

"డైనింగ్ హాలులో కూర్చోపెట్టాను. పెద్దింటావిడలాగా ఉంది. టేబులు 23"

ఎందుకనో నా ఆలోచన లీల అనే పెద్దింటి ఆవిడ మీదకి పోయింది. పొద్దుట జరిగిన అవమానం, ఆమె అహంకారం గుర్తుకొచ్చింది. నాకోసం ఎందుకు రావాలి? ఆమే వచ్చివుంటే ఆ రోజు విజృంభించేవాడిని. కానీ హాలులో నెమ్మదిగా, తీరికగా, ప్రశాంతంగా కూర్చుని ఉంది - చినపాప. ఆమెని చూడగానే ఎక్కడలేని ప్రసన్నతా తోసుకువచ్చింది. పొద్దుట జరిగిన కథ తరువాత ఆమె నిజానికి నా దగ్గరికి రానక్కరలేదు. ఆఫ్టరాల్, నేనెవరిని?

నన్ను చూసింది. చటుక్కున లేచింది. నావేపు పరుగున వచ్చి రెండు భుజాలమీదా చెయ్యి వేసి పట్టుకుంది. "డ్యూటీకి ఇంత ఆలశ్యంగా రావడం? గంటన్నరనుంచీ ఎదురుచూస్తున్నాను."

"నైట్ డ్యూటీ. నిద్దర పట్టేసింది" అన్నాను. "ఇంకా వెళ్ళిపోలేదా? సార్ రాలేదా?"

"ఈ రాత్రికి రానని ఫోన్ చేశారు. నిన్ను గదిలోనే ఉండనిమ్మని మరీమరీ చెప్పారు. నిన్ను తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చాను"

"ఇప్పుడు నా డ్యూటీ. రాత్రి పన్నెండుదాకా"

"నాకదేం తెలీదు. నువ్వు రాకపోతే నేనిక్కడే ఉంటా. నాకేమైనా పని చెప్పు. చెనక్కాయ పచ్చడి ఎలా చెయ్యాలో నేర్పు. లేదా రొయ్యల వేపుడు"

నోరు మూశాను. "కొంపమునుగుతుంది. ఇది వెజిటేరియన్ హోటల్"

"సరే. ఈ దిక్కుమాలిన లివరీస్ తీసేసి నాతో రా" గమనించాలి. 'దిక్కుమాలిన' ఆమె అంతస్థుది.

'థాంక్స్' అన్న మాటని వదిలిపెట్టని చిన్ననాటి సంస్కారాన్ని దాచుకున్న వ్యక్తి డ్యూటీ బట్టల్ని 'లివరీస్' అనేదాకా ప్రయాణం చేసింది. నిజానికి నేనా మాట ఎప్పుడూ వినలేదు.

షిఫ్టు ఇన్ చార్జ్‌కి చెప్పి బట్టలు మార్చుకుని ఆమెతో ఆటో ఎక్కాను. ఆటోలో ఇద్దరి శరీరాలూ ఒరుసుకుంటున్నాయి. ఆనాటి విజయవాడ రోడ్లు భార్యాభర్తల మధ్య మధ్యవర్తిత్వానికి వకాల్తా పుచ్చుకున్న పెద్దమనుషులు. ఎత్తి కుదేసి ఇద్దరినీ కలుపుతున్నాయి. కానీ పొద్దున్న లీల మా యిద్దరి మధ్యా కల్పించిన దూరాన్ని రోడ్లు దగ్గర చెయ్యలేకపోయాయి.

గదిలో నాకోసం ఎన్నో కొనిపెట్టింది చినపాప. చక్కని పొడుగు చేతుల సిల్కు లాల్చీ. నాకు సరిపోతుందో లేదో నా వొంటి మీద వేలాడేసి చూసింది.

"రోజంతా వంటగదిలో ఉంటావు. రాత్రి ఇంటికి వచ్చాక స్నానం చేశాక దీన్ని వాడు" అంటూ గులాబీ అత్తరు సీసాని చేతికిచ్చింది.

ఇంకో పార్శిలు - ముచ్చి రేకు చుట్టి ఉంది. "ఏమిటిది?" అన్నాను.

"విప్పి చూడు"

చాలా గట్టిగా బిగించాడు షాపువాడు. ఇప్పిన కొద్దీ లోపలి వస్తువు కదులుతోంది. తీరా విప్పాక వయ్యారంగా నడుం తిప్పుతున్న వయ్యారి బొమ్మ అది. ఆశ్చర్యపోయాను.

"నాకెందుకూ ఇది?"

ప్రశ్న పూర్తికాకుండానే ఇప్పుడు చూశాను. బొమ్మకింద "ప్రేమతో - చినపాప" అని రాయించింది.

"నీ మంచానికి ఎదురుగా పెట్టుకో. లేవగానే నేను కనిపించాలి"

నిస్పందేహంగా కళ్ళనీళ్ళు తిరిగాయి. అప్రయత్నంగా ఆమె దగ్గరికి నడిచి ఆమె బుగ్గమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాను.

ఇది పరిణామం. గమనించాలి. గుంతకల్లు నాటి దగ్గరతనానికి నేటి ఉదయం అంతస్థుల స్పృహ తోడుకాగా ఆమె పట్ల దగ్గరతనంలో 'కోరిక' శలవు తీసుకుంది. 'స్నేహం' మాత్రం మిగిలింది. ఆమెకీ ఆ క్షణంలో కన్నీళ్ళు తిరిగాయి. నా ముఖాన్ని రెండు చేతుల్తోనూ పట్టుకుని నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకుంది.

"ఉదయం జరిగినదానికి సారీ. రోజంతా లీలతో దెబ్బలాడుతూనే ఉన్నాను. అలిగి రూంకి వచ్చేసి ఇక్కడే భోజనం చేశాను. నాకు తెలియకుండానే ఏడ్చాను. మధ్యాహ్నం లేచి స్టోరుకి వెళ్ళి ఇవి కొనుక్కుని, గదిలో పెట్టి నీ దగ్గరికి వచ్చాను" అంది.

"ఏమయినా నువ్వు పెద్దింటి అమ్మాయివి" అన్నాను.

"ఆత్మీయతకి పెద్దరికం లేదు. ఉంటే నిన్ను వెదుక్కుంటూ వచ్చేదాన్నికాదు. నేను నీకు అలివేలుని కాదు - చినపాపని"

కన్నీళ్ళు ఆగలేదు.

"చాలా రోజులయింది. ఇవాళ వైన్ తాగుతాను" అని వెయిటర్ని పిలిచి చెప్పింది. 40 సంవత్సరాల కిందట విజయవాడలో దొరికే వైన్ ఆడసు ఎలా వుంటుంది?

ఆమెకి అలవాటు లేదని తెలుస్తోంది. మూడు గ్లాసులు తాగి భోజనం చెయ్యకుండానే వెనక్కి వాలిపోయింది. నవ్వొచ్చింది నాకు. శరీరాన్ని నిలువుగా లాగి, తలకింద తలగడ పెట్టాను. అప్పుడు కాస్త తెలివొచ్చింది.

"వెళ్ళిపోకు - క్లాస్ట్రోఫోబియా పొద్దుటే ఆయనొస్తారు" అవే ఆ రాత్రికి ఆఖరిమాటలు.

తెల్లవారకుండానే మల్లేశ్వరరావు ఆదరాబాదరాగా వచ్చాడు. అదే గదిలో ఆమె మంచానికి ఎదురుగా సోఫా మీద పడుకున్న నన్ను చూశాడు. 'థాంక్స్' అన్నాడు.

"బేబీ, కారెక్కు. మరో గంటలో పారిస్ నుంచి ఇంటర్నేషనల్ కాల్ వస్తుంది" అని ఆమెని లేవదీశాడు. చినపాప ముఖం కడుక్కుని వచ్చింది. ఇప్పుడు వైన్ చూశాడు మల్లేశ్వరరావు. నాకు వణుకు. ఏమయినా అల్లరి అవుతుందా?

"నిన్న ఏమయినా గొడవ జరిగిందా? తనకి బాగా కోపం వచ్చినప్పుడు వైన్ కావాలంటుంది. ఇది స్పిరిట్యువల్ ఎస్కేప్"

సీసాని వేస్ట్ బాస్కెట్లో పారేశాడు. చినపాప కారెక్కింది - నన్ను చూసి నవ్వుతూ చెయ్యి ఊపి. రాత్రి మత్తు, నిద్ర ఇంకా దిగలేదు.

డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నవాడు మల్లేశ్వరరావు దిగి నా దగ్గరికి వచ్చాడు. "గుంటూరు రా బ్రదర్. ఇది నా ఆడసు" అని కార్డు ఇచ్చి వెళ్ళి డ్రైవింగు సీట్లో కూర్చున్నాడు.

కారు కదిలిపోయింది.

(పైన మీరు చదివిన ముగింపు క్రింది కథకి - ఇది ఒక రకమైన ముగింపు. మరో రకమైన ముగింపు వచ్చే నెలలో చదవండి)

ఒకే కథ - ఎన్నో ముఖాలు

రైలు కదిలింది. కదులుతూనే వేగం పుంజుకుంది. అప్పుడు చూశాను. రైలు కదలడం నాలాగే ఆలశ్యంగా గమనించిన ఆమె పరుగున కంపార్టుమెంటులోకి దూకబోయింది. చీర కుచ్చిళ్ళు అడ్డంపడ్డాయి. ఆవిడ ఇప్పుడు ఎక్కడికి వెళ్తోందో తెలుస్తోంది. మరో క్షణంలో ప్లాట్‌ఫారంకీ రైలుకీ మధ్య ఉన్న చోట ఇరుక్కుంటోంది. ప్రయత్నించి చేసిన పనికాదు. ఒక్క దూకులో ఆమె మీద పడ్డాను.

కుడిచెయ్యి, నడుం దొరికింది. గట్టిగా శరీరాన్ని గాలిలోకి ఎత్తి కంపార్టుమెంటులో దూకాను. ఆనాటికి ఆ అదృష్టం మా యిద్దరిదీ. కంపార్టుమెంటు అంచుకి వచ్చాం. రైలుతో పరిగెత్తుతున్న ఎర్ర మైసయ్య చెనక్కాయల బస్తా కంపార్టుమెంటు లోపలికి విసిరేశాడు. బస్తా పెద్దది కాదు. కానీ రైలు వేగం, విసిరిన వేగం, ఆతృత అన్నీ కలిసి ఆ బస్తాను తుపాకీని చేశాయి. అంచున ఉన్న మా యిద్దరి శరీరాలనీ ఆ బస్తా లోపలికి గిరాటేసింది. ఇద్దరం కింద పడ్డాం ఒకరిమీద ఒకరం. ఇదంతా అనుకోకుండా జరిగింది - క్షణంలో.

భయంతో నన్ను కరుచుకుని ఆవిడ ఏడుస్తోంది. ఒక్క క్షణంలో మృత్యువునుంచి తప్పించుకున్న విషయం ఆవిడకి ఇప్పుడిప్పుడే అర్ధమవుతోంది ఆమె ముఖంలో షాక్. చాలా విచిత్రంగా నా ముఖంలోనూ షాక్. ఎందుకని? చాలాసేపటికి కానీ అర్ధంకాలేదు. ఈ పరుగులో గుంజాటనలో బస్తా విసురులో ఆమె వక్షోజాలు బలంగా నన్ను గుచ్చుకున్నాయి. నేనూ వణికాను.

అప్పటికి సాయంకాలం అయిదున్నర. రైలెక్కాక టీ తాగాలన్న ఆలోచన ఆమెకి వచ్చిందట. అదిన్నీ అరుస్తూ వెళ్తున్న కుర్రాడు దాటిపోయాక. రైలు దిగింది. టీ దాటిపోయింది. రైలు కదిలిపోయింది. అదీ పరిస్థితి.

ఒకరిని చావు వణికించింది. మరొకరిని కోరిక వణికించింది. నిజానికి కోరిక కాదు. కోరికకి ఆలంబన. మామూలుగా రైలు ఎక్కివుంటే ఆ అమ్మాయిని చూసేవాడిని కాను. ఇది కేవల 42 సంవత్సరాల కిందటిమాట. గుంతకల్లువేపు తిరిగే రైళ్ళలో ఆ రోజుల్లో స్లీపరు పెట్టెల్లో ఒక మూలకి కేవలం ఆడవాళ్ళకే ప్రత్యేకించిన కేబిన్ ఉండేది. కనీసం గుంతకల్లు, హుబ్లీ, గుత్తి ప్రాంతాలవేపు తిరిగే రైళ్ళమాట. ఈవిడ ఆ కేబిన్‌లో ఉంది. గుంతకల్లులో రైలు బయలుదేరేటప్పటికి పెట్టెలో ఆనాడు నలుగురయిదుగురే ఉన్నారు. ఆ అమ్మాయి ఆడవాళ్ళ కేబిన్‌లో ఒక్కరే ఉంది. ఈ లైనులో ఆ రోజుల్లో రద్దీ తక్కువ. ఆనాడు ఎందుకో మరీ తక్కువగా ఉంది.

రైలు గుత్తి చేరేటప్పటికి ఉద్రేకం సర్దుకుంది. ఈసారి రైలు దిగి ఆమె అడక్కుండానే ప్లాట్‌ఫారం మీదనుంచే టీ కప్పు అందించాను. మనస్ఫూర్తిగా అందుకుంది. ఆమె ముఖంలో కొంతకాలం కిందటి భయం పోయి కృతజ్ఞత కనిపించింది. అప్పుడు ఆ అమ్మాయిని తేరిపార చూశాను. నిజానికి చిన్నపిల్లేం కాదు. తేలిగ్గా 27-28 ఏళ్ళు ఉంటాయి. కాని వయస్సుని ధిక్కరించే శరీరం. ఆ విషయం ఇప్పుడు గుర్తించినది కాదు. ఫ్లాట్‌ఫారం మీదకి తలమాత్రమే కనిపిస్తోంది. అయితే శరీరం ఇందాకటి నా అనుభవం చెప్పిన విషయం. ఆమె అందకత్తెకూడా కాదు. కానీ కళ్ళు దూసుకుని చూసేవి. నవ్వులో చిన్న విచిత్రం ఉంది. రెండు పెదవులూ బయటికి విచ్చుకుంటాయి. చిన్న అమాయకత్వం, నిజాయితీ ఆ నవ్వులో కనిపిస్తుంది.

రైలు వేగం పుంజుకున్నాక ఆలోచనలు, ఆ చిన్న మహిళల పెట్టెలో ఏకాంతంగా కూర్చున్న వ్యక్తి వేపే పరుగులు తీశాయి. కంపార్టుమెంటు దాదాపు ఖాళీ. టీటీయీ వచ్చి తీరికగా కూర్చున్న నన్ను చూసి ఎదురుగా కూర్చున్నాడు. టిక్కెట్టు అడగలేదు సిగరెట్టు అడిగాడు. అలవాటు లేదన్నాను. టిక్కెట్టు లేదన్నంతగా నిరుత్సాహపడ్డాడు. లేచి వెళ్ళబోతున్న ఆయన్ని అడిగాను. ఎందుకివాళ బొత్తిగా రద్దిలేదు? అని. వెళ్తూ వెళ్తూ 'బక్రిద్' అన్నాడు. ముస్లింలకు బక్రిద్ చాలా పవిత్రమైన పండగ. ప్రయాణాలు చెయ్యకుండా ఇళ్ళల్లో పండగ చేసుకుంటారేమో. అయితే ఈ లైను అంతా ముస్లింలే ఉండరుకదా?

క్షణాలు గడిచేకొద్దీ ఆలోచనలు ఆ అమ్మాయివేపు ప్రయాణం చేస్తున్నాయి. వెళ్ళి ఆ పెట్టె తలుపు తీశాను. చటుక్కున నన్ను చూసింది. చూసినందుకు ఆశ్చర్యపడలేదు. కాగా రావడం ఆలశ్యం చేసినందుకు ఆతృత పడినట్టు కనిపించింది. ఎలా తెలిసింది? వెంటనే తను జరిగి నాకు చోటిచ్చింది. ఎదురుగా కూర్చోవచ్చుకదా? కానీ అమ్మాయి తనపక్కకి ఆహ్వానించడం శుభసూచకం. దేనికి?

కాస్సేపే నిశ్శబ్దం. నా చేతిమీద చెయ్యివేసి 'టాంక్స్' అంది. అప్పుడు అర్ధమయింది ఆవిడ బొత్తిగా చదువుకోలేదని. కానీ కళ్ళల్లో కృతజ్ఞతకి మించిన ఉత్తేజం తెలిసింది. ఏమిటది? నా చేతిమీద ఆమె చెయ్యి వణుకుతోంది లేక నా చెయ్యా?

ఇక తట్టుకోలేకపోయాను. ఆమె భుజం మీద చెయ్యివేశాను. ఆమె ఆశ్చర్యపడలేదు. నిజానికి ఎదురు చూస్తున్నట్టు కనిపించింది. ఇదంతా కృతజ్ఞతలో భాగమా? సినిమాల్లో హీరోలు మొదటి కలయికలోనే హీరోయిన్లను ఏదో ప్రమాదం నుంచో, కీడు నుంచో కాపాడుతారు. ఆ వెంటనే రొమాన్సు ప్రారంభమవుతుంది.

"నీ పేరు?"

"చినపాప. అసలు పేరు మహాలక్ష్మి. చిన్నప్పుడు నాకు ఆ మాట సరిగ్గా పలకడానికి వచ్చేదికాదట అందుకని ఎవరడిగినా మా అమ్మ నన్ను పిలిచే పేరునే చెప్పేదాన్ని"

"మరి పెద్దపాప ఎవరు?"

నవ్వింది. అప్పుడే తెలిసింది. పెదాలు బయటికి విచ్చుకుని నోరు ప్రత్యేకంగా కనిపించడం. "ఎవరూ లేరు. నేను ముద్దుగా ఉన్నానని మా అయ్య నన్ను చినపాప అని ముద్దాడేవాడట అందరికీ చినపాపని అయిపోయాను"

వెంటనే ఓ తొందరమాట అనుకోకుండా అన్నాను: "ఇప్పుడూ ముద్దొస్తున్నావు"

పగలబడి నవ్వింది. అప్పుడు తెలిసింది. ఆమెలో మరొక అందం - కుడి చివర ఊడిన పన్ను ఖాళీ. ఇది అందం ఎలా అవుతుంది? ఏమో? అది చెప్పడానికి చినపాపని చూడాలి.

నా చెయ్యి తీసుకుని తన జాకెట్టు మీద పెట్టుకుంది. ఈసారి నేను వణికిపోయాను. కంపార్టుమెంటులో ఇద్దరం కలిసి పడిన సంఘటనలో ఆతృత ఉంది. ప్రాణ భయం ఉంది. మించి అసంకల్పితమైన reflex మాత్రమే ఉంది. ఇప్పుడిది తెలిసిన అనుభవం. శరీరం వేడెక్కిన క్షణం. చెమట పట్టింది. ఇప్పుడు ఏం జరుగుతుంది?

మా యిద్దరికీ తెలియని విషయం ఏమిటంటే అంతకు కొన్ని క్షణాల క్రితమే రైలు స్టేషన్లో ఆగింది. భళ్ళున ఈ లేడీస్ పెట్టె తలుపు తెరుచుకుంది. 'భళ్ళున' అన్నమాట ముఖ్యం. కొత్తగా ఎవరయినా ప్రయాణీకులు వచ్చారేమో. ఆమె జాకెట్టుమీద చెయ్యిని చటుక్కున తీసేశాను. పెట్టెలోకి ప్రయాణీకులు ఎవరూ రాలేదు. కేవలం టీటీయీ వచ్చాడు. అతని ముఖంలో చిన్న చిరునవ్వు. మగాళ్ళకి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన నవ్వు. "నాకు తెలుసులే!" అన్న బెళ్ళింపు అందులో ఉంది.

అమ్మాయితో అన్నాడు: "ఎక్కడికి?"

"పొన్నూరు"

"ఇది గుంటూరు దాకే పోతుంది"

"అక్కడ బండి మారుతాను"

టిక్కెట్టు అడగలేదు. మా ఏకాంతాన్ని చెడగొట్టగలిగినందుకు తృప్తిపడ్డాడు. బయటికి వెళ్తూ తలుపు దగ్గర ఆగి "తలుపు వేసుకోండి" అన్నాడు.

"గుంతకల్లు ఎందుకు వచ్చావు?"

"కసాపురంలో మా అమ్మమ్మ ఉంది. ఒళ్ళు బాగులేదు. చూసిపోదామని వచ్చాను."

"పొన్నూరులో ఎవరున్నారు?"

"మా అమ్మ"

"నాన్న?"

"లేదు"

"పోయాడా?"

"పారిపోయాడు"

ఇప్పుడు జాలి చూపించాలా? కారణం అడగాలా? ఎప్పుడు - అనాలా?

"నేను టైలరింగు చేస్తాను. పొన్నూరులో జంపరుకుట్టుకి చినపాపదే పేరు" అంటూ చీరకొంగు తప్పించి జాకెట్టుని గర్వంగా చూపించింది. కాని కనిపించినవి - రెండు. చినపాప జంపరుకుట్టుకాదు పొడుచుకుని వచ్చిన వక్షోజాలు. చక్కగా, ఏపుగా పెరిగిన శరీరం. ఆ 'ఏపు'ని గుర్తుపట్టగల ఆమె గర్వం. వాటిని చూసి ఎదుటి వ్యక్తి తలకిందులౌతున్నాడని ఆమెకి తెలుసు. ఆమెకి తెలుసునని నాకూ అర్థమౌతోంది.

చిలిపిగా చూస్తోంది. చాలాసేపటి వరకూ మాటరాలేదు. స్త్రీలో కోరిక తొందరపెడితే మగాడు తడబడతాడు. ఎందుకని? 'సిగ్గు' అనే ముసుగు ఆ రుచిని మరింత పెంచుతుంది కనుక. అయితే ఒక్కచోటే దానికి శలవు పడకగదిలో. ఇది పడకగది కాదు.

"నిన్ను ముద్దుపెట్టుకోనా?" అన్నాను.

"అడగాలా?" అని ముందుకు జరిగింది. నవ్వినప్పుడు ఆమె పెదాలు బయటికి విచ్చుకోవడంలో 'సెక్స్'కీ ప్రమేయం ఉన్నదని ఇప్పుడనిపించింది. ఆమె పెదాలు దగ్గరకు జరిగిన నా పెదాలను ఆక్రమించుకున్నాయి. 'కోరిక' నాకు తెలియకుండానే ఆమె చెప్పుచేతల్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

తర్వాత ఏం జరిగేది? ఫ్రాయిడ్, హావ్‌లాక్ ఎల్లిస్ తల బద్దలు కొట్టుకున్నా తేలేదికాదు. కాని ఆ క్షణంలో రైలు ఆగి మా పెట్టె సరిగ్గా స్టేషన్లో రద్దీగా ఉన్న చోట నిలిచింది. ఈ రోజుల్లోలాగా గాజు అద్దాల కిటికీలు కావు. ఊచలు లేని మాములు కిటికీలు. చటుక్కున నేను వెనక్కి జరిగాను. ఆమె పక్కున నవ్వింది. ఆ నవ్వుకి అర్థం చేతిలో పెట్టిన తాయిలాన్ని అందుకోలేని పసివాడని చూసినప్పటి చిలిపితనం.

మాటలు రాని నిశ్శబ్ధమది. టీ, బిస్కట్టులు, కూల్ డ్రింకులవాళ్ళు కిటికీలోంచి తలదూర్చి పలకరించి వెళ్తున్నారు.

"మీరేం చేస్తారు?" అంది - ఇప్పటికి.

చెప్పాలని నోరు తెరిచి, అంతలో ఆగి - "ఏం చేస్తానో చెప్పుకోచూద్దాం" అన్నాను.

అలవాటయిన, చిక్కని నవ్వు నవ్వుతోంది. "అమ్మాయిల్ని ముద్దు పెట్టుకుంటూంటారా?"

చదువుకీ, instinct కీ సంబంధంలేదు. అనుభూతికి అధ్యక్షత వహించడంలో ఏనాడయినా స్త్రీకి రెండు మూడు మాస్టర్ డిగ్రీలు ఉన్నాయి. కోరికను సమాధాన పరచడంలో, మమకారాన్ని మాతృత్వానికి మలచడంలో. సృష్టిలో స్త్రీని దాటి నిలవగల శక్తిలేదు. Womanhood and motherhood are the ultimate conquests of woman.

"విజయవాడ గవర్నరు పేటలో ఒక హోటల్లో ఛెఫ్‌ని" ఛెఫ్ అన్నమాట నేను వెతుక్కున్నది. ఆ రోజుల్లో విజయవాడలో కనీసం ఆ ప్రాంతంలో స్టార్ హోటళ్ళు లేవు. ఛెఫ్ అన్నమాట చాలామందికి తెలీదు. నేను వెదుక్కుని నా వృత్తికి గౌరవాన్ని పొదగడానికి తెచ్చిపెట్టుకున్నమాట. చుట్టుపక్కలవాళ్ళు, హోటల్లో పనిచేసేవాళ్ళూ పిలిచేది 'మాస్టర్' అని.

"ఛెఫ్ అంటే?"

నాకు అర్థమయింది - ఆమెకి అర్థంకాని మాట చెప్పానని. ఇప్పుడిక విజయవాడ స్థాయికంటే కిందకి రాకపోతే ఆమెకి అర్థంకాదు. "హోటల్లో వంటలు చేస్తాను" అన్నాను అలా చెప్తున్నందుకే ఇబ్బంది పడుతూ.

నవ్వింది. "నాకంటా బాగా చేస్తారా? నేను రొయ్యల వేపుడు స్పెషల్"

నన్ను మించి గర్వపడే మరో అందం ఆ క్షణంలో ఆమె సొంతం చేసుకుంది. మొదటిది? ఆమె యవ్వనం. మొదటిసారిగా ఆమె ముందు ఓడిపోవడానికి సిగ్గుపడలేదు. నన్ను అర్థం చేసుకున్నట్టుంది. నా భుజం తట్టి "ఒక్కసారి మీ వంట తినడానికి విజయవాడ వస్తాను" అంది.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. భోజనం మాట. "ఇద్దరికీ భోజనం చెప్పి వస్తాను" అని లేవబోయాను. నన్ను భుజం పట్టుకు లాగి కూర్చోపెట్టింది. "ఈ లైనులో భోజనం ఇచ్చే స్టేషన్లు లేవు. మా అమ్మమ్మ పెరుగన్నం, వాము మిరపకాయలు, బిరియానీ ఇచ్చింది. మనిద్దరికీ చాలు" అంది.

మళ్ళీ రైలు కదిలింది. మళ్ళీ ముద్దుపెట్టుకునేదా? ఇలాంటి చర్యలకి ఆవేశం ప్రాతిపదిక. కేవలం ఆలోచన చాలదు.

"మీరెందుకు గుంతకల్లు వచ్చారు?"

"చెనక్కాయ పచ్చడి ఎలా చెయ్యాలో నేర్చుకోడానికి"

ఆపకుండా నవ్వింది. నవ్వుతున్నప్పుడు చీర పైట జారిపోయింది. లేక జారిపోయేలాగా నవ్వుతోందా? బయట అందరికీ వినిపించేలాగా ఉంది ఆ నవ్వు. ఆపడానికి ప్రయత్నించాను. కానీ నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని మరీ నవ్వుతోంది. చేతిని భుజం మీద ఆప్యాయంగా తిప్పుకుంది.

కాస్సేపటికి ఆగి - "ఇంతోటిదానికి ఇంత దూరం రావాలా?" అంది.

చేతివంట కళ కాగలదన్న దృష్టి స్త్రీకి తక్కువ. చిన్నప్పటినుంచీ ఒక 'అలవాటు'లాగ ఆ ప్రక్రియ లొంగిపోతుంది వారికి. జీవితమంతా సాగిపోతుంది. కానీ ప్రపంచంలో గొప్ప వంటవాళ్ళంతా మగవారు. మన సంస్కృతిలో కూడా. వంటకి భీముడిని చెప్తాం. ద్రౌపదిని కాదు. నలుడిని చెప్తాం. దమయంతిని కాదు. ప్రపంచంలో గొప్ప వంటగాళ్ళందరూ మగవాళ్ళే. గార్డె రామ్సే, పాల్ బోకూసే, ఎమిరిల్ లగాస్సీ, ఆంథోనీ బోర్డాయిన్ - ఇలా ఎందరయినా. విజయవాడ వంటవాడికి ఇంత పెద్ద పేర్లు ఎలా తెలుసు? ఓ ఇంగ్లీషు దొరగారు నా చేపల కూరకి మురిసి నా కూరని విదేశీ కూరలతో పోల్చి చెప్పాడు. అప్పుడే ఈ పేర్లు తెలిశాయి. నేను కాగితం మీద వాటిని రాయించుకున్నాను. మరీ గొప్పవారు హోటల్లో దిగినప్పుడు నా తెలివి తేటల్ని ప్రదర్శించడానికి ఆ పేర్లు వాడతాను. అయితే చినపాప ముందు ఎందుకు? ఆమెకి తెలియని గొప్ప ప్రపంచం నాకు తెలుసునని ఊరించడానికి. ఇది హనుమంతుడి కుప్పిగంతు.

చెప్పాను. "రాయలసీమలో చెనక్కాయల పంట ఎక్కువ. చెనక్కాయలతో ఎన్ని రకాల ఐటమ్స్ చెయ్యవచ్చునో చాలామందికి తెలీదు. శాంసన్‌పురంలో మా ఎర్ర మైసయ్య నాయనమ్మ ఉంది. కుంచమ్మ. ఆవిడకి 87 ఏళ్ళు. మైసయ్య ఓసారి విజయవాడ వచ్చి రొట్టెల్లో ఓ విచిత్రమైన కూర పెట్టి నా మతి పోగొట్టాడు. ఏమిట్రా యిది - అంటే చెప్పడు. బెల్లించి బెల్లించి వాడి నాయనమ్మ చేసిందని చెప్పాడు. అప్పటినుంచీ ఆ 'రుచి' పట్టుకోవాలని తాపత్రయం. ఇన్నాళ్ళకి కుదిరింది"

"ఎలా చేస్తావు ఆ కూర?" దగ్గరకి జరిగింది.

నేను నవ్వాను. "రెండేళ్ళు కష్టపడి ఆర్జించిన విద్య అది. అంత సుళువుగా చెప్తానా? విజయవాడ రా. చేసి తినిపిస్తాను" తల్లి కుర్రాడిని బెల్లించినట్టు చూశాను. నా చెయ్యి తీసుకుని తన చేతిలో పెట్టుకుని "ఒట్టు?" అంది.

నేను అనలేదు. ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

"ఒకటికాదు. ఆరు రకాల వంటకాలు నేర్పింది ఆవిడ. వాటికి కాస్త పట్నం పద్ధతులు జతచేశానంటే కేవలం చెనక్కాయ వంటకాలు కారణంగా జీతం మరో వెయ్యి పుచ్చుకుంటాను. ధనియాలు, తిరగమోత, ఉల్లిపాయ ముక్కలు వేసిన పచ్చడి మామూలు వంటకం. చెనక్కాయని కచ్చాపచ్చాగా ముక్కలు చేసి ముద్దకాకుండా ఉడికించి మైదాపిండి" ఒక్కసారి వ్యాపార దక్షత ఉన్న వంటవాడినయిపోయాను. ఆమె మనఃపూర్వకంగా బురద పూసుకుంటున్న కుర్రాడి ఆటని ఆనందంగా గమనిస్తున్నట్టు నన్ను చూస్తోంది.

ఆమె చూపులో వింటున్న శ్రద్ధకాక, చూస్తున్న ఆసక్తి తెలుస్తోంది. నేను చెపుతున్న విషయం మీద ఆమె శ్రద్ధలేదని అర్థమయి అంతలోనే ఆగిపోయాను.

ఇద్దరం ఒకరినొకరు గమనిస్తూ కొన్ని క్షణాలు నిలిచిపోయాం. చెనక్కాయ వంటకాలు అటకెక్కిపోయాయి. తర్వాత ఏం జరిగేది? ఏమో?

తలుపు చప్పుడయింది. ఇద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. వెళ్ళి గొళ్ళెం తీశాను. టీటీయీ రహస్యం చెప్తున్నట్టు అన్నాడు: "పెద్ద స్టేషన్ వస్తోంది. మీరు బయట ఉంటే మంచిది" ఈ మాటని రహస్యంగా చెప్పనక్కరలేదు. కాని అతనిమాట ఆర్డరులాగా లేదు. సూచనలాగా ఉంది. పోలీసు దొంగతనాన్ని ప్రోత్సహించినట్టు ఉంది.

అవకాశం, మద్దతు, ఇటు పక్క పూర్తి సహకారం శరీరం క్రమంగా వేడెక్కుతోంది. అయినా బయటకి వచ్చాను. తీరా అది రైలు ఆగే ఊరుకాదు. గుడిమెట్ల. ఏదో క్రాసింగు ఉందట. రైలు దిగి అటూ యిటూ దిక్కుతోచనట్టు నడిచాను. కిటికీలోంచి పాప చూస్తోంది. అక్కరలేకపోయినా, అలవాటు లేకపోయినా సిగరెట్టుకొని కాల్చాను. పొగకి గుక్కతిరగక ఉక్కిరిబిక్కిరి కావడం పాప గమనించింది. కోరిక తీర్చుకోవడం తెలీని వ్యక్తిని చూసి ఆటపట్టించినట్టు నవ్వుతోంది. మేమిద్దరం ఒకరినొకరు చూసుకుంటూండడం టీటీయీకి తెలుస్తోంది. భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఓ ఫార్టీ ఉందా?" అన్నాడు. అప్పు అడిగినట్టు కాదు. అదేదో తన హక్కులాగా అడిగాడు. ఏమిటా హక్కు? స్లీపరు కంపార్టుమెంటులో ఆడవాళ్ళ పెట్టెకు లోపలి గడియ ఖరీదు.

ఇవ్వనన్నాను. గమనించాలి. లేదనలేదు. మా దగ్గరతనాన్ని గుర్తించినందుకు ఆనాడు అతను ఏర్పరచుకున్న రుసుమది. మరొకరెవరయినా సులువుగా ఇచ్చేవారేమో. ఇది 42 ఏళ్ళ కిందటి నలభై రూపాయలు. నిజానికి అంత డబ్బు ఆనాడు నా దగ్గర లేదు. ఉంచుకునే అవసరమూ లేదు.

అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. నిష్కర్షగా చెప్పిన నా ధోరణికి షాక్ అయాడు. దూరంగా జరిగిపోయాడు. ఒక అపశృతిని సమర్థించడానికి రుసుము చెల్లించాలనే యావలేని రోజులవి. ప్రతీ సౌకర్యానికి విలువకట్టి రాబట్టుకునే ఉద్యోగం అతనిది. ఇద్దరికీ ఆ క్షణంలో పొంతన కుదరలేదు. కానీ అందువల్ల జరిగిన నష్టాన్ని చాలాకాలం మరిచిపోలేకపోయాను.

రైలు కదిలింది. ఈసారి స్వేచ్ఛగా పాప పెట్టెలోకి వెళ్ళలేకపోయాను. కారణం - టీటీయీ ఈ కంపార్టుమెంటులోనే ఉండడం, అతని కోరికని కాదన్న నిర్మొహమాటం నాకు ఆ క్షణంలో బంధువయింది. మించిపోయింది లేదు. అయితే ఇవ్వాలన్నా అంత డబ్బు నా దగ్గరలేదు. మునుమాక దాటాక మెల్లగా కంపార్టుమెంటు దాటాడు పక్క పెట్టెలోకి. అంతే. వెంటనే పాప దగ్గరికి దూకాను. నా కోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్టు కూర్చుని ఉంది. 'ఎందుకింత ఆలశ్యం?' అన్నట్టు చూసింది.

దొంగలకి దొంగ భాష అర్థమవుతుంది. లేదా ఆర్తులకి ఎదుటి వ్యక్తి ఆర్తి గుర్తు తెలుస్తుంది. "టీటీయీ" అన్నాను క్లుప్తంగా.

ఈసారి మరీ దగ్గరగా కూర్చున్నాను. ఎలా కలిసింది ఈ చొరవ? లాజిక్ లేదు. గుంతకల్లు నుంచి సంఘటనలన్నీ అలా తోసుకొచ్చాయి.

ఈసారి ప్రయత్నం లేదు పాపని నా కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాను. నా హక్కులాగ. రైలువేగానికి పాత కంపార్టుమెంటు మమ్మల్ని ఉయ్యాల ఊగిస్తోంది. పాప క్రమంగా నన్ను అల్లుకుంటోంది. అలా ఎంతసేపు? అప్పటికి నేను మరిచిపోయిన విషయం ఏమిటంటే ఈ ఆడవాళ్ళ పెట్టె తలుపు గొళ్ళెం వేయలేదు. న్యాయంగా ఎవరయినా తలుపు తోసుకు లోపలికి రావచ్చు. వచ్చే ప్రయత్నం జరిగింది. కానీ రాలేదు. ఎవరు? టీటీయీ.

పక్కపెట్టెలోంచి ఒక ముసలావిడని వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. మేమిద్దరం తుళ్ళిపడ్డాం. మా యిద్దరి వేపూ చూడకుండా కార్య దక్షతతో నిమగ్నమైన ఉద్యోగిలాగా చార్టుని చూసుకుంటూ "ఈ క్రింది బెర్తులో పడుకోండి" అన్నాడు.

"రాత్రంతా నేలమీద దొర్లాలేమోనని బెంగెట్టుకున్నాను. నెత్తిన పాలుపోశావు కొడుకా" అంది ముసలావిడ.

అంటే రిజర్వేషన్ చేయించుకున్న పాసింజరుకాదు. పూనుకుని, వెతికి పట్టుకుని తీసుకొచ్చిన శాల్తీ ఈ పాసింజరు.

"మీలాంటి వాళ్ళకి సేవచేస్తే పుణ్యం మామ్మగారూ. పడుకోండి" అని తలుపుదాకా వెళ్ళి "నాకేం ఇవ్వనక్కరలేదు" అన్నాడు నన్ను చూస్తూ.

కావాలని, కసిగా చేసిన పని అని అర్థమవుతోంది. నన్ను చూసి "ఆవిడకి తోడున్నారు. మీరు మీ బెర్తుకి వెళ్ళి కూర్చోవచ్చు" అనేసి తలుపు దగ్గరికి లాగేసి మాయమయాడు.

ఇక అక్కడ కూర్చున్నా ఒరిగేదేమీ లేదు - కబుర్లు చెప్పుకోవడం తప్ప. అయినా మమ్మల్ని మాట్లాడనివ్వలేదు ముసిలావిడ. "నీకేమవుతుంది ఈ బొట్టి?" అంది. ఏమీ కాదన్నాను.

"అయితే నువ్విక్కడ కూర్చోవడం తప్పుకదా?"

కొందరికి లేని చొరవ ఉంటుంది. ఎక్కువగా తమిళులకి అది జన్మహక్కు. రోడ్డుమీద సైకిలు మీద వెళ్తున్నవాడు పార్కులో పువ్వులు కోస్తూంటే గుర్రుగా చూస్తాడు సైకిలు ఆపి. Righteous monitering మంచి జబ్బే. అది జాతికంతా ఉంటే వ్యవస్థ సంస్కారం. కొందరికే ఉంటే అది వ్యక్తి వికారంగా సరిపెట్టుకుంటాం.

లేచాను. చినపాపకూడా నిరుత్సాహపడినట్టు తెలుస్తోంది. అయినా చేసేదేమీలేదు. వెళ్తున్న నన్ను చూసి "గంటలో రా. భోజనం చేద్దాం" అంది. ఇది అతి చిన్న సౌకర్యం.

కాలుకాలిన పిల్లిలాగా కంపార్టుమెంటు అంతా తిరిగాను. అప్పటికి నా జేబులో నలభై రూపాయలు ఉంటే వెదికి పట్టుకుని టీటీయీకి సమర్పించేవాడిని. అది నా శక్తికి మించిన పైకం అప్పటికి. బెర్తు మీద కూర్చున్నాను. శరీరం అలసిపోయినప్పుడూ, మనస్సు అలసిపోయినప్పుడూ ఓ ఆటవిడుపు ఉంది - నిద్ర. నాకు తెలియకుండానే నిద్రపట్టేసింది. ఉన్నట్టుండి ఎవరో భుజం మీద చెయ్యివేస్తే తుళ్ళిపడి లేచాను. చీకటి పడింది. చేతిలో భోజనం పాకెట్‌తో వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది. అప్పటికి కంపార్టుమెంటులో ఉన్న నలుగుతూ నిద్రపోతున్నారు. నా పక్కన కూర్చుంది.

'నువ్వొస్తావేమోనని ఎదురు చూశాను' అంటూ.

"ఆ ముసలి దెయ్యం?"

"ఇంకా పడుకోలేదు. 'నాకేం భయంలేదు. హాయిగా పడుకో' మంటోంది. తనకి రాత్రుళ్ళు నిద్ర సరిగా పట్టదట."

నిరుత్సాహం గుండెలకి ఎగదన్నింది. ఆమె స్వయంగా పాకెట్‌లోంచి అన్నం నోటికి అందించింది. ఆకలి లేదు. అయినా నోరు తెరిచాను.

నా కళ్ళల్లో నిరుత్సాహం ఆమెకి అర్థమవుతోంది. ఆ క్షణంలో అర్థం చేసుకున్న అమ్మ అయింది. లేచి వెళ్తున్న ఆమె చీర పట్టుకుని ఆపాను. వెనక్కి తిరిగి ఎంగిలి పెదాలను ముద్దు పెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అంతే ఆ రాత్రి కథ.

గుంటూరు రైల్వే స్టేషన్లో తుళ్ళిపడి లేచాను. అప్పటికే రైలు ఆగి చాలా సేపయినట్టుంది. హడావుడిగా కంపార్టుమెంటు దిగాను. ఎక్కడ చినపాప? చుట్టూ తప్పిపోయిన పసివాడిలాగా కళ్ళు వెదికాయి. అప్పుడు కనిపించింది ఎదుటి ప్లాట్‌ఫారం మీద నాదృష్టిని పడడానికి ఎదురుచూస్తోంది. నేను చూడగానే చెయ్యి ఊపింది.

స్టేషన్లో నన్ను లేపలేదేం? వెళ్తున్నట్టు చెప్పలేదేం? ఇంత సులువా విడిపోవడం? అటుపక్క ప్లాట్‌ఫారం మీద డూప్లికేట్ రైలు ఉంది. నాలుగడుగులు వేశాక జనం మధ్య కలిసిపోయింది చినపాప. మరి కనిపించలేదు.

(ఈ తర్వాత ఈ కథకి నాలుగు ముగింపులున్నాయి. పాఠకుడు నాలుగూ చదవొచ్చు. కథగా మనస్సులో మిగలాలంటే ఒకటి చాలు. కానీ అన్నీ చదవాలంటే ఈ వరసలోనే చదివితే బాగుంటుంది)

ఆ. మెలోడ్రామా

2. డ్రామా

3. వాస్తవం

4. అది వాస్తవం.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Click here to share your comments on this story